

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Kž I 641/05
30.06.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Slobodana Gazivode, predsednika veća, Sonje Manojlović, Dragana Aćimovića, Anđelke Stanković i Dragana Jocića, članova veća, sa savetnikom Svjetlanom Nikolić, kao zapisničarem, u krivičnom predmetu optuženog AA, zbog produženog krivičnog dela teške krađe iz člana 166. stav 3. u vezi stava 1. tačka 1. Krivičnog zakona Republike Srbije i dr., rešavajući o žalbama Okružnog javnog tužioca u Novom Sadu i branilaca optuženog AA, advokata AB i AV izjavljenim protiv presude Okružnog suda u Novom Sadu K.br.514/04 od 20.12.2004. godine, posle sednice veća održane u smislu člana 375. ZKP, dana 30.06.2005. godine, u prisustvu optuženog AA i njegovog branioca advokata AB, doneo je

P R E S U D U

UVAŽAVA SE žalba Okružnog javnog tužioca u Novom Sadu i PREINAČUJE presuda Okružnog suda u Novom Sadu K.514/04 od 20.12.2004. godine u osuđujućem delu u odnosu na optuženog AA, samo u pogledu odluke o kazni, tako što Vrhovni sud Srbije optuženom AA za izvršena krivična dela za koja je tom presudom oglašen krivim utvrđuje kazne zatvora i to: za produženo krivično delo teške krađe iz člana 166. stav 3. u vezi stava 1. tačka 1. KZ RS, u trajanju od 4-četiri godine, a za krivično delo teške krađe iz člana 166. stav 2. u vezi stava 1. tačka 1. KZ RS u trajanju od 1-jedne godine i 6-šest meseci i optuženog AA OSUĐUJE na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 4-četiri godine i 6-šest meseci u koju kaznu mu se uračunava vreme provedeno u pritvoru od 17.06.2004. godine, pa nadalje, a žalba branilaca optuženog kao neosnovana ODBIJA.

U ostalom delu presuda ostaje neizmenjena.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Okružnog suda u Novom Sadu K.br.514/04 od 20.12.2004. godine oglašen je krivim AA zbog produženog krivičnog dela teške krađe iz člana 166. stav 3. u vezi stava 1. tačka 1. KZ RS označenog pod tačkom 1. izreke presude, za koje delo mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od tri godine, i za krivično delo teške krađe iz člana 166. stav 2. u vezi stava 1. tačka 1. KZ RS označenog pod tačkom 2. izreke presude za koje delo mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od jedne godine, pa je na osnovu člana 48. OKZ osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 3 godine i šest meseci, u koju kaznu mu je uračunato vreme provedeno u pritvoru po rešenju istražnog sudije tog suda, počev od 17.06.2004. godine pa do ukidanja istog; na osnovu člana 60. i 69. OKZ optuženom je izrečena mera bezbednosti oduzimanja predmeta i to kao u potvrdama o privremeno vraćenim predmetima na ime BB, na ime VV, potvrde o vraćenim predmetima na ime GG, potvrde o vraćenim predmetima na ime DD, te potvrda o privremeno vraćenim predmetima na ime ĐĐ, te potvrde o vraćenim predmetima na ime EE; optuženi je obavezan da na ime sudskih troškova isplati iznos od 8.000,00 dinara, kao i paušalne troškove u iznosu od 15.000,00 dinara, sve u roku od 15 dana po pravnosnažnosti presude pod pretnjom prinudnog izvršenja; odlučeno je da troškovi odbrane po službenoj dužnosti padaju na teret optuženog. Pod tačkom II izreke presude prema optuženom ŽŽ odbijena je optužba da je izvršio krivično delo teške krađe iz člana 166. stav 3. u vezi stava 1. tačka 1. KZ RS usled odustanka javnog tužioca i u odnosu na ovog optuženog odlučeno je da troškovi postupka padaju na teret budžetskih sredstava suda

Protiv navedene presude, u odnosu na optuženog AA, izjavili su žalbe:

- Okružni javni tužilac u Novom Sadu, zbog odluke o krivičnoj sankciji, s predlogom da se prvostepena presuda preinači u osuđujućem delu, optuženi AA osudi na jedinstvenu kaznu zatvora u dužem vremenskom trajanju uz

prethodno utvrđivanje pojedinačnih kazni zatvora, takođe u dužem trajanju;

- branioci optuženog AA, advokati AB i AV iz svih zakonskih razloga, s predlogom da se pobijana presuda preinači i optuženi oslobodi od optužbe za izvršeno krivično delo teške krađe, odnosno da se preinači u pogledu odluke o krivičnoj sankciji ili pobijana presuda ukine i predmet vrati na ponovni postupak. Žalbom je zahtevano da o sednici veća drugostepenog suda bude obavešten optuženi i njegovi branioci.

Odgovor na žalbu Okružnog javnog tužioca podneli su branioci optuženog AA advokati AB i AV, s predlogom da se žalba Okružnog javnog tužioca u Novom Sadu odbije kao neosnovana, a prvostepena presuda uvaži iz svih razloga navedenih u njihovoj žalbi.

Republički javni tužilac je podneskom Ktž.775/05 od 20.04.2005. godine, predložio da se uvaži žalba Okružnog javnog tužioca u Novom Sadu i presuda Okružnog suda u Novom Sadu K.514/2004 od 20.12.2004. godine preinači, tako što će se optuženom AA za izvršeno krivično delo izreći kazna zatvora u dužem vremenskom trajanju, a da se odbije kao neosnovana žalba branilaca optuženog AA.

Vrhovni sud je održao sednicu veća u smislu člana 375. ZKP, u prisustvu optuženog AA i njegovog branioca, advokata AB, a u odsustvu uredno obaveštenih zamenika Republičkog javnog tužioca Srbije i branioca optuženog advokata AV, razmotrio sve spise predmeta zajedno sa pobijanom presudom, pa je po oceni navoda žalbi našao:

Prvostepena presuda ne sadrži bitne povrede odredaba krivičnog postupka niti povrede krivičnog zakona na koje drugostepeni sud pazi po službenoj dužnosti (član 380. stav 1. tač.1. i 2. ZKP).

Žalbom branilaca optuženog prvostepena presuda se pobija zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP, jer o odlučnim činjenicama postoji znatna protivrečnost između onog što se navodi u razlozima presude o sadržini isprave i zapisnika o iskazima datim u postupku i samih tih isprava i zapisnika. Pri tome se ističe da su netačni navodi u pobijanoj presudi o tome da je optuženi bio u zatvoru u Nemačkoj, već da mu je samo zbog problema sa vizom i radnom dozvolom bio privremeno zabranjen ulazak u Nemačku.

Pogrešna je tvrdnja suda po žalbi da je optuženi od jula meseca do septembra 2003. godine često boravio u Novom Sadu, jer iskaz svedoka ZZ ukazuje suprotno – da je optuženi više vremena provodio u II sa suprugom i detetom, gde ga je i viđao skoro svakodnevno. Po žalbi branilaca, izjava svedokinje JJ nije ocenjena u celosti i to u delu gde pominje da je imala saznanja od optuženog da je on kupovao i dobijao predmete od KK i LL koji su mu i doneli slike na tri meseca pre njegovog hapšenja, te da je LJLJ dugovao novac optuženom, pa sve to ukazuje na neuverljivost iskaza ovog svedoka i potvrđuje tvrdnju optuženog da nije izvršilac krivičnog dela u pitanju.

Vrhovni sud nalazi da su ovi žalbeni navodi branilaca optuženog neosnovani.

Pre svega, iz iskaza svedoka LJLJ sud je utvrdio da su se on i optuženi od ranije poznavali i da su se upoznali u Nemačkoj dok su bili u zatvoru, te da su bili u kontaktu nakon što su se ponovo našli u Srbiji, po povratku iz Nemačke. Dalje, svedok ZZ je izričito naveo da poseduje stan MM i da je optuženom dao ključ od tog stana koji ključ se kod optuženog nalazio od jula do septembra meseca 2003. godine, da je u tom periodu optuženi često boravio u navedenom stanu u Novom Sadu, a da je pri povratku u II obaveštavao svedoka ZZ o tome da je sa stanom sve u redu i da se ne brine.

Iskaz svedoka JJ pravilno je ocenjen i nesporan u delu koji ukazuje da je od optuženog dobijala na poklon zlatne predmete i mobilni telefon koji su kod nje i pronađeni, O KK i LL imala je saznanja samo iz priča optuženog, čime mu želi pomoći pošto je bila u vezi sa njim, dok neposrednih saznanja o svemu tome, kako to pravilno nalazi prvostepeni sud nije imala. Pri svemu tome iskaz svedoka LJLJ pravilno je cenjen, o čemu su dati razlozi na strani 12. stav 4. obrazloženja presude koje prihvata i ovaj sud.

Branioci optuženog u žalbi ističu da je činjenično stanje pogrešno i nepotpuno utvrđeno, jer je izostalo saslušanje

svedoka NJNJ i NN koji su se mogli izjasniti o tome da li znaju ili ne znaju LL i KK i LJLJ, te šta znaju o načinu pribavljanja predmetnih stvari od strane optuženog, kada je iste pribavio i od koga. Osim toga, na licu mesta nije pronađen otisak papilarnih linija koji je uzet od optuženog, a analiza DNK nije pokazala učešće optuženog u izvršenju krivičnog dela.

Vrhovni sud nalazi da je činjenično stanje u pobijanoj presudi pravilno i potpuno utvrđeno, te da su žalbeni navodi i u ovom delu neosnovani.

Pre svega, odbrana optuženog je nedosledna jer u fazi istrage optuženi tvrdi da je sve zlatnine, kožnu jaknu i mobilni telefon kupovao na buvljaku, da bi kasnije na glavnom pretresu pomenuo i setio se lica koja je on označio kao KK i LL, pri čemu nije mogao da da nikakve bliže podatke o identifikaciji istih niti njihove adrese, a sud je proverom preko SUP-a Novi Sad utvrdio da takva lica ne postoje, pa se saslušanje predloženih svedoka NJNJ i NN o njihovom saznanju, tj. da KK i LL postoje, te da su isti nudili na prodaju stvari optuženom, pokazuju nepotrebnim, a i sračunato je kao pomoć optuženom u svrhu umanjavanja ili isključenja njegove krivične odgovornosti.

Ostali žalbeni navodi branilaca optuženog o bitnim povredama odredaba krivičnog postupka i pogrešno i nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju, nisu od bitnog značaja za ishod krivičnog postupka.

Prema tome, činjenično stanje – kako u pogledu činjenica koja čine obeležja krivičnih dela u pitanju, tako i u pogledu onih koji se tiču psihičkog odnosa optuženog prema učinjenim delima, pravilno je i potpuno utvrđeno, a kvalifikacijom krivičnih dela i to: produženog krivičnog dela teške krađe iz člana 166. stav 3. u vezi stava 1. tačka 1. KZ RS i jednog krivičnog dela teške krađe iz člana 166. stav 2. u vezi stava 1. KZ RS Krivični zakonik pravilno primenjen, o čemu su u pobijanoj presudi dati valjani razlozi na strani 13. i 14. obrazloženja presude, koje u svemu prihvata i ovaj sud. Pri tome je prvostepeni sud jasno obrazložio razloge o postojanju produženog krivičnog dela u pogledu četiri radnje izvršenja obuhvaćene istim, a sadržane u članu 166. stav 3. u vezi stava 1. tačke 1. KZ RS, kao i posebnog krivičnog dela teške krađe iz člana 166. stav 2. u vezi stava 1. tačke 1. KZ RS (strana 13. stav poslednji nastavljeno na strani 14. obrazloženja presude), te suprotni žalbeni navodi branilaca optuženog o tome da se u konkretnom slučaju eventualno radi o krivičnom delu prikrivanja iz člana 184. KZ RS ili pak u odnosu na oba krivična dela samo o jednom produženom krivičnom delu teške krađe, pokazuju neosnovanim.

Međutim, ispitujući odluku o kazni, Vrhovni sud nalazi da je žalba Okružnog javnog tužioca u ovome delu osnovana.

Naime, prvostepeni sud je olakšavajućim okolnostima koje se odnose na porodične prilike optuženog i njegovu nezaposlenost dao prevelik značaj, a otežavajuće okolnosti nisu u dovoljnoj meri cenjene imajući u vidu da je optuženi ranije četiri puta bio osuđivan i to uglavnom na kazne zatvora od čega jednom i za istovrsno krivično delo, pri čemu je bez značaja vreme njegove ranije osuđivanosti. Ako se pri tome ima u vidu da produženo krivično delo iz člana 166. stav 3. u vezi stava 1. tačka 1. KZ RS sadrži četiri radnje izvršenja, onda, uz sve ostalo navedeno postoji nesklad između utvrđenih pojedinačnih kazni zatvora i osude optuženog na jedinstvenu kaznu zatvora kako je to utvrđeno u pobijanoj presudi s jedne strane, i društvene opasnosti krivičnog dela i optuženog kao izvršioca, s druge strane.

Otklanjajući taj nesklad, Vrhovni sud je uvažio žalbu Okružnog javnog tužioca i prvostepenu presudu preinačio u pogledu odluke o kazni, tako što je optuženom za produženo krivično delo iz člana 166. stav 3. u vezi stava 1. tačka 1. KZ RS utvrdio kaznu zatvora u trajanju od četiri godine, a za krivično delo iz člana 166. stav 2. u vezi stava 1. KZ RS kaznu zatvora u trajanju od jedne godine i šest meseci, pa za krivična dela u sticaju, u smislu odredbe člana 48. OKZ, optuženog osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od četiri godine i šest meseci u koju mu je u smislu člana 50. OKZ uračunato vreme provedeno u pritvoru, a koja kazna je po nalaženju ovoga suda neophodna ali i dovoljna za ostvarivanje u zakonu propisane svrhe kažnjavanja iz člana 33. OKZ.

Zato se suprotni žalbeni navodi branilaca optuženog o tome da on nije izvršilac krivičnog dela u pitanju, te da treba biti oslobođen od optužbe, pokazuju neosnovanim.

Odluka o meri bezbednosti oduzimanja predmeta zasniva se na odredbi člana 69. OKZ, pa se zakonitost i pravilnost izricanja iste ni žalbom branilaca optuženog ne dovodi u sumnju.

Kako u odnosu na deo presude kojom je prema optuženom ŽŽ optužba odbijena nije bilo žalbi ovlašćenih lica, to je prvostepena presuda u ovom delu ostala neizmenjena.

Sa iznetih razloga, na osnovu člana 391. stav 1. ZKP, odlučeno je kao u izreci presude.

Zapisničar, Predsednik veća-sudija,

Svjetlana Nikolić, s.r. Slobodan Gazivoda, s.r.

Za tačnost otpravka

lji